

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **JUDr. M. K.**, bytem R. 358/29, O., t. č. N. P. 25, O., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2012, č. j. KUOK 66323/2012, sp. zn. KÚOK/60663/2012/ODSH-SD/7273, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne **26. 7. 2012, č. j. KUOK 66323/2012, se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 3.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 25. 4. 2012, č. j. SMOL/077343/2012/OARMV/PD/Hyb, kterým byl žalobce

uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., jehož se žalobce dopustil tím, že dne 19. 2. 2012 asi v 9:53 hodin v O. na ulici T. u autobazaru „L.“ ve směru jízdy od křižovatky ulic T. a H. na obec P. překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť řídil motorové vozidlo Peugeot RZ xxx rychlostí 95 km/h, kdy i při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tak byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy vozidla 95 km/h, tedy rychlost o 42 km/h vyšší, než jaká je na měřeném úseku dovolena. Žalobci byla uložena pokuta 5.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců se započítáním lhůty ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

V žalobě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, které nerespektuje zásady zákonnosti, materiální pravdy, presumpce neviny, volného hodnocení důkazů, ústnosti a obhajoby. Nerespektování zásady zákonnosti bylo spatřováno v nedodržení § 2 odst. 1 správního řádu, tj. že vlastní rozhodnutí správního orgánu o přestupku, ale i celý průběh přestupkového řízení musí být v souladu se zákonem a tedy i normami jak hmotně-právní, tak procesní povahy. V tomto směru byl průběh řízení zatížen nejen procesními vadami, ale i nedodržením zásady objektivní pravdy, která ukládá správnímu orgánu povinnost zjistit podklady pro své rozhodnutí co nejúplněji a přitom dát účastníkům řízení příležitost k tomu, aby se k nim mohli plně vyjádřit. Rozhodnutí samé pak musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, aby o správnosti skutkových zjištění nepanovaly důvodné pochybnosti, přičemž se správní orgán nemusí omezovat jen na případné návrhy účastníků řízení, ale i z vlastní iniciativy má vyšetřit i další okolnosti vedoucí ke zjištění skutečností nezbytných pro objektivní posouzení věci. Přitom musí vycházet z presumpce neviny obviněného a nikoliv naopak, a dát obviněnému prostor k tomu, aby se mohl v rámci ústního projednání věci hájit a následně se musí s touto obhajobou též řádně vypořádat v souladu se zásadou volného, avšak nikoliv svévolného, hodnocení důkazů. Proto i tato volná úvaha musí vždy odpovídat procesní logice a správnému vyhodnocení všech provedených důkazů ve všech vzájemných logických a vnitřních souvislostech tak, aby odůvodnění rozhodnutí bylo úplné a přesvědčivé. Těmito zásadami se žalovaný při svém rozhodování neřídil, vady přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodstranil a zatížil tak i své vlastní rozhodnutí procesními vadami. Zásadní procesní vada spočívá již v neakceptaci druhé omluvy žalobce z účasti na jednání správního orgánu I. stupně z důvodu stěhování se do O. s odůvodněním, že se měl omluvit bezodkladně pokud se nemohl k jednání dostavit, eventuálně že mohl doložit objednávku u firmy, která měla zabezpečovat stěhování. K tomu, aby se žalobce mohl omluvit již dne 2. 4. 2012, by však bylo nezbytně nutné, aby již tehdy žalobce věděl, že mu v účasti zabránila tato překážka, která však vznikla až později. Po návratu žalobce ze zahraničí (po svátcích) byl žalobce z vážných osobních důvodů nucen neprodleně změnit místo svého bydliště, o čemž bezodkladně správní orgán informoval svým podáním ze dne 10. 4. 2012, tedy řádně a včas, i s uvedením důvodu spočívajícím v potřebě přestěhování se na novou adresu, přičemž stěhování probíhalo během celého dne. Pokud by správní orgán měl v úmyslu se touto omluvou vážně zabývat, mohl

žalovaný žalobce vyzvat, aby doložil pravdivost svého tvrzení, což by žalobce samozřejmě mohl doložit fakturou, eventuálně potvrzením o zapůjčení přepravního vozidla nebo čestným prohlášením osob, které mu přistěhování pomáhaly. O těchto pochybnostech na straně žalovaného však žalobce nemohl vědět. Správní orgán přesto neučinil nic, aby si vážnost důvodů ověřil, pokud o něm měl nějaké pochybnosti. Na důkaz svých tvrzení žalobce přikládá fakturu a v návaznosti na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného dodatečně vyžádané potvrzení firmy Koobal-CZ-s. r. o., ohledně zapůjčení vozidla pro potřebu stěhování. Omluva měla být proto správním orgánem přijata jako relevantní. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky k tomu, aby mohl správní orgán v nepřítomnosti žalobce vůbec rozhodovat. Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž nesprávně vyhodnotil i otázku doručování na žalobcem označenou adresu pro doručování, když se jí snaží zpochybnit tím, že není výslovně použito výrazu „doručovací adresa“ ve vyrozumění ze dne 10. 4. 2012, byť z kontextu je nade vše pochybnost nezaujatému čtenáři zřejmé, že výrazy typu – „budu pobývat na adrese ... tam budu nadále též k zastižení“, nelze interpretovat jinak, než jako oznámení o změně adresy a žádost o doručování právě na udanou adresu, neboť nelze předpokládat, že by obviněného správní orgán hodlal „zastihnout“ na této adrese osobně. Žalovaný tuto námitku odbyl jako neopodstatněnou s tím, že žalobce nemá v registru obyvatel uvedenou žádnou platnou doručovací adresu, čímž ale směšuje 2 věci, které spolu nesouvisí. Změnou zákona o občanském soudním řádu a změnou souvisejících zákonů a předpisů byla od 1. 7. 2009 zavedena jako nový pojem do evidence obyvatel tzv. doručovací adresa. Podle zákona o evidenci obyvatel lze v evidenci uvést „na žádost obyvatele“ též údaj o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti podle zvláštních právních předpisů. Takovou adresu, její změnu či zrušení ohlašuje obywatel v ohlašovně v místě trvalého pobytu. Doručovací adresa tohoto typu je tedy údaj, který si občan může dobrovolně (nikoli tedy povinně) zadat na ohlašovně úřadu podle svého trvalého pobytu. Občan tak činí v předstihu „pro futuro“ a vůči neohraničenému okruhu orgánů veřejné moci, které jsou povinny tuto tzv. doručovací adresu respektovat. V daném případě však byla doručovací adresa sdělena konkrétnímu správnímu orgánu v jednotlivé projednávané věci podle správního řádu, tedy aktuálně a jen pro tuto věc, což koresponduje se zákonnými požadavky, a není přitom určující, zda má žalobce zároveň registrovanou i tzv. obecnou doručovací adresu platnou pro všechny orgány veřejné moci. Tuto konkrétní doručovací adresu v projednávané věci je pak správní orgán povinen respektovat, a to dokonce i za situace, kdy se z evidence doví, že občan fakticky bydlí jinde a doručovat si nechává na jinou adresu, například jenom proto, aby se příbuzní či sousedé o úřední korespondenci vůbec nedověděli apod. V rozporu se svým vlastním stanoviskem pak žalovaný doručil své rozhodnutí na žalobcem udanou adresu pro doručování, tj. Na P. 25 v O., kde si ji žalobce i převzal, ačkoliv v mezidobí neučinil ohledně oznámení doručovací adresy nic dalšího nad rámec původního sdělení. Tento přístup žalovaného k danému problému je tedy nekonzistentní a svědčí o ambivalenci při jeho posuzování, když na jedné straně žalovaný odmítá doručovací adresu akceptovat a na straně druhé na ní doručuje své vlastní rozhodnutí, čímž ji fakticky respektuje. To vzbuzuje pochybnosti o jeho nezaujatosti v této věci, zejména též s přihlédnutím k jeho sarkastické narážce, že by se žalobce jako právník měl umět vyjadřovat ve svých podáních přesněji, což naznačuje, že žalovaný nepřistupuje ke

všem účastníkům stejně. Se vznesenými výhradami týkajícími se materiální stránky projednávaného přestupku se žalovaný rovněž nijak blíže nevypořádal a při svém rozhodování tak nepřekročil rámec běžného blokového řízení, ačkoliv právě správní řízení by mělo stát na kvalitativně vyšší úrovni a na požadavky zákonem na ni kladené nelze proto předem rezignovat. Žalovaný tak neměl při svém rozhodování k dispozici nic než fotografii s naměřenou rychlostí vozidla a úřední záznam policejního orgánu, v němž se žalobce k věci nevyjádřil a tudíž z něj nelze vyvozovat závěr, že se spácháním přestupku souhlasil, neboť svým podpisem pouze potvrdil, že bere na vědomí okolnosti zachycené v záznamu policejního orgánu. Náležitá pozornost nebyla věnována ani tvrzení žalobce, že se rozjížděl z křižovatky, kde stál na semaforu, což žalovaný bez dalšího odmítl s tím, že žalobce „mohl“ projíždět na zelenou, nebo ještě projíždět na oranžovou, z čehož je zřejmé, že jde o pouhé spekulace žalovaného překračující rámec správního uvážení. Fakt, že se vozidlo rozjíždělo ze stoje z křižovatky na zelenou, byl zřejmý i policejnímu orgánu, který to při silniční kontrole nijak nezpochybňoval a jemuž bylo ihned na místě sděleno, že vzhledem k tomu je naměřena rychlost překvapivě vysoká. Zda a případně proč policejní orgán nepodchytil toto sdělení do úředního záznamu je vedlejší, avšak pokud žalovaný toto tvrzení žalobce neakceptuje, je povinen prokázat ve správním řízení opak a měl tedy provést dokazování mimo jiné i v tomto směru. Materiální znak přestupku pak žalovaný dovozuje jen z paušálního odkazu na to, že šlo o komunikaci v zástavbě, v místě a čase, kdy lze předpokládat výskyt chodců při jinak mírném a plynulém provozu, což je hodnocení zcela nedostatečné. Ve skutečnosti totiž jde o komunikaci o dvou pruzích v každém směru jízdy, tzv. výpadovku na konci města s neomezeným výhledem až po kruhový objezd, přičemž ve směru jízdy žalobce se v době měření před ním žádné jiné vozidlo nepohybovalo a navíc žalovaný ve svém rozhodnutí ani nepřiznal, že jde v podstatě jen o průmyslovou zástavbu, pokud jde parkoviště autobazaru vůbec možno takto označit. Dále zcela opomíjí fakt, že chodník, který ke komunikaci přiléhá, je prakticky nefunkční, neudržovaný a nepoužívaný a vlastně nikam nevede a náhle končí. Žádní chodci se na něm proto nevyskytovali a jejich přítomnost ve vozovce byla též prakticky vyloučena i proto, že se v celém úseku až po kruhový objezd žádný přechod pro chodce ani nenachází. Kromě toho žalovaný ignoruje také fakt, že vozidlo by mohlo jet údajnou zvýšenou rychlostí velmi krátce, protože bylo zastaveno asi 300 m od křižovatky, a to po předchozí akceleraci a následném brzdění, navíc vozidlo najíždělo na hlavní komunikaci z vedlejší ulice, kde stálo na semaforu jako druhé v řadě. I za předpokladu, že by vozidlo jelo tvrzenou rychlostí, což však nebylo prokázáno, neujelo by takto tedy více než pár desítek metrů, protože krátce poté silnice ústí do již zmíněného kruhového objezdu na konci města. Zadokumentování materiálního aspektu přestupku tedy nebylo dostatečné a jeho hodnocení bylo ryze formální a nekvalifikované. Ačkoliv povinnost dokazovat i existenci materiální stránky, která tvoří nedílnou součást skutkové podstaty přestupku, stále existuje, nevěnují jí správní orgány náležitou pozornost, jak je patrné i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, když formální znaky přestupku jsou v něm nadřazovány konkrétním skutkovým okolnostem případu, které jsou pro žalovaného víceméně jen druhořadé, a tím se celé správní řízení degraduje na úroveň blokového řízení, kde se rovněž žádné dokazování nevede a vina obviněného je apriorně dána. Tvrzení žalobce, že se vozidlo rozjíždělo ze stoje a nemohlo tedy po odečtení brzdné dráhy a dosahu

měřicího radarového paprsku asi 200 m dosáhnout na úseku asi 250 m naměřené rychlosti, nebylo nijak vyvráceno, neboť nezbytné úkony jako ohledání místa přestupku, změření vzdálenosti, pořízení nákresu, případně fotodokumentace, nebyly provedeny a nebyla znalecky propočtena ani možnost zrychlení a zpomalení vozidla v konkrétních prostorových souvislostech ve vztahu k technickým možnostem vozidla, přestože za popsanych okolností je dosažení údajně naměřené rychlosti zásadně zpochybněno. Bezpečnost silničního provozu, která je omezením maximální rychlosti v obcích chráněna, nebyla tedy v daném případě ani ohrožena ani narušena. Jak již bylo řečeno, šlo totiž o jízdu ve volném dvouproudu úseku silnice při výjezdu z města v neděli dopoledne, při takřka nulovém provozu a bez pohybu chodců v blízkosti komunikace. Pokud by byl provoz intenzivnější, nebylo by možno právě pro jeho hustotu povolenou rychlost vůbec překročit. Kromě toho, ohrožení či narušení bezpečnosti provozu musí existovat reálně a nemůže být jen hypotetické a vyvozované pouze z formálního znaku přestupku. V daném případě tedy nebylo prokázáno, že by byl kdokoli jízdou vozidla omezen či ohrožen, navíc na velmi krátkém úseku tvrzeného překročení povolené rychlosti. Jak je i patrné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5As 104/2008–45, „... nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Takovými okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být mimo jiné význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém jednotlivém případě zvlášť. Žalobce proto zpochybňuje naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty stíhaného přestupku a v důsledku toho je pro něj neakceptovatelný i jakýkoli uložený trest. Žalovaný se tedy řádně ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobce obsaženými v podaném odvolání, neodstranil vady, jimiž bylo řízení u správního orgánu I. stupně zatíženo a podstatněji tak zkrátil na jeho právech, zejména na možnosti ústně se k věci vyjádřit a přednést svou obhajobu, což mělo v konečném důsledku za následek i vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Podle § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. navrhl žalobce zrušení správních rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že jsou totožné s námitkami, které uvedl žalobce v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu vypořádal a nadále na svých závěrech setrvává a na tyto se odvolává. Co se týká odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu, k tomu žalovaný uvedl, že ten podle jeho názoru na případ žalobce nedopadá. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 26. 7. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku ze dne 20. 2. 2012, že žalobce byl podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., podle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 19. 2. 2012 v 9:53 hodin řídil osobní vozidlo Peugeot 407 registrační značky xxxx v O. po ulici T. ve směru jízdy od křižovatky T. x H. ve směru na P. V uvedeném úseku žalobce překročil maximální povolenou rychlost jízdy v obci (50 km/h) – naměřeno 95 km/h, po odečtu 92 km/h. Do ručně sepsaného oznámení přestupku se žalobce podepsal a nevyjádřil. Podle úředního záznamu ze dne 19. 2. 2012 měl žalobce ve vozidle spolujezdkyni, která do řešení přestupku nijak nezasahovala, při řešení přestupku byl žalobce mimo vozidlo. Na místě spolupracoval, přestupku si byl vědom. Bylo mírně oblačno, viditelnost byla dobrá, provoz byl mírný a plynulý, nemohlo dojít k záměně vozidla. Součástí spisu je fotografický záznam o přestupku – s fotografií vozidla, registrační značky a nečitelnou fotografií žalobce, dále platný ověřovací list silničního laserového rychloměru. Oznámení o zahájení řízení bylo doručeno 15. 3. 2012 žalobci do vlastních rukou na adresu v O. (tato byla uvedena i v oznámení o přestupku). Na jednání nařízené na 19. 3. 2012 se žalobce z rodinných důvodů omluvil a požádal o přeložení jednání. K tomu došlo na 11. 4. 2012. K převzatému předvolání zaslal žalobce 10. 4. 2012 omluvu (doručeno správnímu orgánu 11. 4. 2012 – na vyznačení není uveden čas), o které uvedl, že je z důležitých důvodů, že se stěhuje do O., kde bude pobývat na adrese S. O., N. P. 25/111, kde bude nadále též k zastižení. Dne 11. 4. 2012 proběhlo u správního orgánu I. stupně projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. V protokolu o tomto jednání jsou čteny listinné důkazy a závěrem se konstatuje, že po shrnutí dílčích závěrů a po zhodnocení současného důkazního stavu lze konstatovat, že správní orgán shromáždil dostatek podkladů, aby mohl uznat obviněného v celém rozsahu sděleného obvinění vinným, následně správní orgán vyhotoví písemné rozhodnutí ve věci. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání šesti měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

Podle odůvodnění rozhodnutí o přestupku byly citovány jednotlivé listinné důkazy a rekapitulován postup při předvolávání žalobce, jak je uveden výše. Dále je uvedeno, že ze spisového materiálu je správnímu orgánu známo, že žalobce je zaměstnán na Vrchním státním zastupitelství. Dne 19. 3. 2012 oprávněná úřední osoba na základě telefonického rozhovoru s pracovníkem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci zjistila, že se jedná o jejich zaměstnance, kdy tento nebyl daného dne v zaměstnání přítomen. Žádosti o nařízení nového jednání ve věci tak správní orgán v rámci zachování procesních práv žalobce v maximální šíři (avšak

s ohledem zejména na zásadu hospodárnosti a rychlosti správního řízení) vyhověl, neboť žalobce v omluvě uvedl konkrétní překážku účasti na jednání (pobyt mimo město), což je druh omluvy, jež se dle názoru správního orgánu stěží dokládá písemným potvrzením, proto prověření důvodnosti dané omluvy přistoupil prostřednictvím telekomunikačních prostředků. Omluva tak s ohledem na výše uvedené byla uznána jako náležitá a správní orgán žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 11. 4. 2012. Předvolání na druhé jednání následovala omluva žalobce s odůvodněním stěhování do O.. V rámci posuzování této omluvy a žádosti o nařízení nového ústního jednání však správní orgán nemohl uplatnit totožný postup jejího prověření jako v případě první omluvy, neboť žalobce nově neuvedl, že by se nacházel z důležitého důvodu na jiném místě. Naopak ve své omluvě doručené správnímu orgánu l. stupně dne 11. 4. 2012 sám žalobce podotýká, že tuto omluvu zasílá se zpožděním, neboť před tímto datem se nacházel mimo republiku, z čehož lze dovodit, že se již mimo republiku nenachází. Správní orgán pak měl za to, že pokud by nastala obdobná situace, kdy by se žalobce nemohl k projednání přestupku dostavit z důvodu dalšího pobytu mimo město, tuto skutečnost by ve své druhé omluvě uvedl, tak jak to učinil v prvním případě. Dále fakt, že se žalobce stěhuje (respektive samotný proces stěhování) nezakládá objektivní překážku účasti na nařízeném jednání. Subjektivní překážka účasti by mohla nastat v případě, kdy by žalobce ve své omluvě uvedl, že ono „stěhování“ mu konkrétně ten den brání v účasti na jednání například tím, že musí vykonat neodkladný úkon s tímto procesem spojený mimo město, jak již správní orgán předestřel v předchozí větě. Žalobce však namísto toho uvedl, že se stěhuje do O., kde bude pobývat na adrese ...“. Správní orgán tak s ohledem na uvedenou argumentaci nemohl druhou omluvu posoudit jako důvodnou, neboť žalobce přesvědčivě neprokázal okolnosti, jež mu brání účasti na ústním jednání, a to ani tím, že by obdobně jako ve své omluvě z prvního nařízeného jednání uvedl konkrétní překážku bránící mu v účasti na nově nařízeném jednání. Z velmi obecné formulace citované výše se pak přes veškerou snahu správního orgánu nedá dovodit ani důležitost důvodu omluvy, ani objektivní a subjektivní překážka účasti na nařízeném jednání. Ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích mimo jiné stanoví, že v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu. Vzhledem k tomu, že se žalobce k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostavil i přesto, že byl řádně předvolán, přistoupil správní orgán k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Žalobce byl dále v uvedeném předvolání k tomuto ústnímu jednání také výslovně upozorněn na možnost seznámit se při tomto jednání s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu případně vyjádřit a dále mu bylo v předvolání poskytnuto i poučení o následcích projednání přestupkové věci v jeho nepřítomnosti. Správnímu orgánu po prostudování důkazních prostředků s ohledem na absenci jakýchkoliv námitek žalobce nezbylo než konstatovat, že tyto odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu. Policisté učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto správní orgán hodnotil jejich pozorování a zjištění jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené. Je tedy bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil shora uvedeného přestupku a jako nejnižší skutečná rychlost byla u něj naměřena rychlost

jízdy o 42 km/h vyšší, než jaká je v měřeném úseku maximálně dovolena. O naplnění skutkové podstaty shora citovaného přestupku neměl správní orgán důvodné pochybnosti, kdy jednotlivé důkazy řádně zvážil, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Správní orgán měl za to, že rychlou jízdou byla zcela jistě ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to již samotným překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Všechny přestupky spáchané porušením rychlosti jsou v zákoně konstruovány jako delikty ohrožovací, nikoliv poruchové, kdy k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí „pouhé“ překročení rychlosti, aniž by bylo zákonem vyžadováno způsobení následku spočívajícího v reálné poruše zájmu chráněného zákonem. Skutečnost, že jednáním žalobce k reálné poruše nedošlo, je pouze polehčující okolností, nikoliv okolností, která jej může zprostit odpovědnosti za přestupek. V tomto případě má správní orgán za to, že k naplnění materiálního znaku přestupku nepochybně došlo, neboť žalobce nejvyšší dovolenou rychlost překročil v obci o 42 km/h (po zvážení možné odchylky měření), nejednalo se tedy v žádném případě o bagatelní překročení rychlosti, jakkoliv byl provoz v době spáchání přestupku mírný a plynulý. Správní orgán se domníval, že se snažil s obviněným spolupracovat a v maximální míře chránit jeho práva, když současně musel co nejefektivněji řešit věc jeho přestupku. Veškerá procesní aktivita žalobce směřovala k omluvám z účasti u ústního projednání přestupku, aniž by ve svých podáních jakkoliv zpochybnil skutečnost samotného spáchání přestupku. Tímto postupem zcela rezignoval na možnost uplatnit prostředky ke své obraně, musí tedy být připraven na fakt, že i když se ústního jednání nezúčastní a ke svému přestupku se nijak nevyjádří, správní orgán může vycházet z ostatních dostupných, pro rozhodnutí správního orgánu dostačujících podkladů. Správní orgán v tomto případě plně respektoval ústavní zásadu vázanosti výkonu veřejné moci zákonem podle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních prav a svobod, respektive zásadu existence zákonného základu pro ukládání povinností podle čl. 2 odst. 3 čl. 4 odst. 1 Listiny základních prav a svobod, stejně jako zásadu tzv. materiální pravdy, kdy podle § 3 správního řádu postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zásadu materiální pravdy také významně koriguje zásada tzv. procesní ekonomie. V tomto případě však ani takto úžeji formulovaná zásada materiální pravdy nezabránila správnímu orgánu, aby opatřil z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejných zájmů a zjistil i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce.

V odvolání žalobce uvedl, že se neoficiální cestou dozvěděl, že na adresu v O. mu bylo doručeno rozhodnutí o přestupku a z procesní opatrnosti proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které později doplnil tak, že je přesvědčen o tom, že žádná lhůta k odvolání vůbec běžet nezačala. V konkrétních námitkách žalobce uvedl, že nebyly splněny zákonné procesní podmínky k tomu, aby správní orgán mohl ve věci jednat a rozhodovat. Na tom nic nemění ani spekulativní úvaha správního orgánu při interpretaci omluvy žalobce z účasti na jednání 11. 4. 2012 a že jde o svévolnou a účelovou interpretaci textu omluvy, který naopak zcela jednoznačně odkazuje na fakt, že se jednání toho dne nemůže žalobce zúčastnit z důležitých důvodů, tj. že se stěhuje do O. Jde o přítomný čas (průběhový)

vztahující se na datum 11. 4. 2012, tudíž z logiky věci plyne, že tento proces nutně probíhal právě v den jednání (jinak by omluva nedávala žádný smysl) a ze samotné povahy procesu stěhování je také zřejmé, že žalobce pobýval v O., tedy mimo město, což však za tak jednoznačné situace nepovažoval za nezbytné též výslovně uvádět. Správní orgán si přitom mohl ověřit, že v daný den žalobce nebyl zaměstnán stejně jako to učinil v prvním případě u jednání nařízeného na 19. 3. 2012. Považoval-li správní orgán postup žalobce u předchozí omluvy za dostatečný, pak je zcela nepochopitelné, že ke stejnému závěru nedospěl i v druhém případě. Takový rozdílný přístup správního orgánu se jeví nejen jako nepředvídatelný, ale dokonce i svévolný. Vysvětlení správního orgánu proč tak neučinil, pak odporuje nejen základům logiky, ale také zásadám právního řádu a transparentnosti postupu správního orgánu. Ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví alternativně 3 varianty sobě naroveň postavené, kdy může správní orgán ve věci jednat, aniž by porušil procesní předpisy. Nejde přitom o kumulativní podmínky. Důležitý důvod není obligatorní součástí omluvy, jak se snaží správní orgán konstruovat ve svém rozhodnutí, aby tak dosáhl nezákonného projednání věci. Stěhování se do O. je docela závažná změna osobní situace, kterou lze směle podřadit pod vážný důvod. Správní orgán rezignoval na svou povinnost zjistit před svým rozhodnutím skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud by zákonodárce preferoval projednávání věci bez výsledku a účasti obviněného, bezpochyby by nemusel přenášet přestupky tohoto typu do správního řízení, ale mohl je ponechat v řízení blokovém, za situace, kdy v dalším řízení správní orgán pouze ukládá sankce, aniž by řádně prozkoumal skutkový základ přestupku a posoudil v kontextu všechny rozhodné skutečnosti. Zákonodárce ale naopak zakotvil právo obviněného z přestupku vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky v souladu s § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a stanovil poměrně přísné podmínky pro možnost ústního jednání bez přítomnosti obviněného z přestupku. Správní orgán však žalobci svým unáhleným postupem uvedená práva na zákonný proces upřel, neboť je žalobce pochopitelně hodlal řádně využít. Správní orgán nadto pominul sdělenou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, což také logicky plyne z faktu přestěhování se na novou adresu, když žalobce uvedl, že se na ní bude zdržovat a bude na ní k zastížení (osobně i písemně). Obsahem šlo jednoznačně o žádost, aby mu byla napříště korespondence zasílána právě tam, jinak by totiž nemělo smysl, aby novou adresu vůbec uváděl. Ostatně každé podání se má posuzovat podle skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno (§ 37 odst. 1 správního řádu) a lze v něm uvést i jinou adresu pro doručování (§ 37 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí správního orgánu tak mělo být zasíláno na adresu pro doručování (§ 20 odst. 1 správního řádu), což se nestalo a tudíž nemůže nastat ani zákonná fikce o tom, kdy žalobci mělo být doručeno, od níž by pak měla být počítána lhůta k podání odvolání. O rozhodnutí správního orgánu se tak žalobce dozvěděl neoficiálně od členů své rodiny, s nimiž byl v kontaktu sporadicky. Pokud tedy správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se snažil s obviněným z přestupku spolupracovat a v maximální míře chránit jeho práva, pak s tím skutečně nelze souhlasit, když neakceptoval náležitou omluvu žalobce, navíc zcela ignoroval jeho žádost, aby mu byly písemnosti doručovány na jím sdělenou adresu pro doručování (v této souvislosti poukázal žalobce na usnesení Nejvyššího

soudu, sp. zn. 20Cdo 4660/2009). Správní orgán v řízení zjevně preferoval pouze jeho rychlost (pokud k údajnému přestupku mělo dojít 19. 2. 2012 a již dne 25. 4. 2012 správní orgán ve věci rozhodl), a to na úkor prav obviněného a zákonnosti vydaného rozhodnutí. Skutkové závěry považoval žalobce za nedostatečně odůvodněné, s čímž se těžko polemizuje bez znalosti spisu, do něhož neměl zatím možnost nahlédnout, protože předpokládal, že správní orgán bude akceptovat jeho řádnou omluvu. Stručně žalobce odkázal v odvolání na technickou nepřijatelnost, respektive nemožnost existence takového skutkového stavu, jaký byl správním orgánem vzat za prokázaný, čímž se správní orgán zjevně vůbec nezabýval, ačkoliv je takřka vyloučeno, aby při rozjezdu vozidla z křižovatky byla na tak krátkém úseku naměřena rychlost vůbec technicky dosažitelná. Přitom rozdíl pouhých 2 km/h činí v tomto případě zcela zásadní rozdíl při posuzování právní kvalifikace přestupku a *eo ipso* zároveň stanoví i důraznější zákonné sankce, které za něj lze nebo dokonce je nutno uložit.

Podle napadeného rozhodnutí žalovaný k námitce proti projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce uvedl, že žalobce ke své první omluvě nepředložil další věrohodný materiál, kterým by prokázal prvořadost rodinných důvodů nad nařízeným ústním jednáním. Předvolání na 11. 4. 2012 žalobce převzal v místě trvalého bydliště osobně dne 2. 4. 2012. Druhou omluvu správní orgán již neakceptoval a věc téhož dne projednal v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Žalobce se bezodkladně neomluvil ani nepředložil věrohodný důvod neúčasti na ústním jednání. Správnímu orgánu ani nedoložil zahraniční pobyt, který by ho měl ospravedlnit z pozdní omluvy. Předvolání k ústnímu jednání na 11. 4. 2012 osobně obviněný převzal 2. 4. 2012, neakceptovatelná omluva byla doručena správnímu orgánu v den ústního jednání, tj. 11. 4. 2012, kdy žalobce zásluku s omluvou odeslal z pošty O. 1 dne 10. 4. 2012. Omluva nebyla ze strany žalobce včasná, kdy na správní orgán měl navíc telefonní číslo i e-mailovou adresu. Podle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Podle § 59 poslední věta správního řádu předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Tolik právní normy. Tedy podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení lze považovat, pokud je věc projednávat v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, respektive důležitý důvod, provádí správní orgán. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. V § 59 správního řádu se hovoří

o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně, tj. včas) omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledal-li je dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze strany žalobce se nejednalo o bezodkladnou omluvu, kterou mohl již dne 2. 4. 2012 (den převzetí předvolanky k ústnímu jednání) učinit telefonicky nebo elektronicky, případně osobně či písemně, kdy z jeho strany nebyl věrohodně předložit důvod neúčasti na ústním jednání. Navíc ústní jednání bylo nařizováno v odpoledních hodinách a pokud by byl důvod oprávněný, mohla být hodina, čas ústního jednání, po vzájemné dohodě se správním orgánem posunuta, případně upravena. Tak se ovšem nestalo a odvolací správní orgán vyhodnotil tyto námitky jako neodůvodněné. Nepodstatná je námitka, aby správní orgán zjišťoval, zda i dne 11. 4. 2012 nebyl obviněný v zaměstnání. Obviněný se správnímu orgánu bezodkladně neomluvil a omluvu, respektive důležitý důvod omluvy věrohodně nedoložil, například objednávkou firmy, která měla zabezpečovat stěhování. K námitce projednání věci bez výsledku a účasti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce byl povinen na základě řádně doručeného předvolání se dostavit na ústní jednání, případně se bezodkladně omluvit v případě, že nastanou důležité důvody, které by mu v účasti bránily. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán zvolil postup podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích a za splnění tam uvedených podmínek projednal věc v nepřítomnosti žalobce. Ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích normuje, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani dokazování nesmí být donucován. Zároveň mu musí být dána možnost toto právo uplatnit. Tím, že se žalobce nezúčastnil nařazeného ústního jednání, se zbavil svého práva na projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladou za vinu. Ze správního spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o průběhu přestupku. Podklady shromážděné ve správním spise se nejeví rozpornými. Hodnocení jednotlivých důkazů a podkladových materiálů od policie ČR doložené o další skutečnosti správním orgánem byly vyhodnoceny a rozvedeny správním orgánem v napadeném rozhodnutí v části odůvodnění, kdy s těmito závěry se odvolací správní orgán ztotožnil. Správní orgán jednal v souladu s výše citovanými právními normami, které přestupky je možno řešit v blokovém řízení upravuje ve svých ustanoveních zákona o silničním provozu. Odvolací správní orgán námitky vyhodnotil jako mylné a nedůvodné. K námitce o adrese pro doručování a doručování rozhodnutí tzv. fikcí žalovaný uvedl, že 11. 4. 2012 bylo správnímu orgánu doručeno podání „předvolání k ústnímu jednání – omluva“ s výše uvedeným textem. Podle § 37 odst. 1 správního řádu lze i toto sdělení o omluvě z ústního jednání brát jako podání, neboť je směřováno vůči správnímu orgánu. Součástí tohoto podání, omluvy z ústního jednání, je i text o stěhování se do O. a pobývání na adrese v O., kde bude žalobce nadále též k zastížení. Odvolací správní orgán nesouhlasil s názorem žalobce, že tímto chtěl uplatnit u správního orgánu doručovací adresu ve smyslu § 19 odst. 3

správního řádu. Zákonodárce v daném ustanovení zakotvil, že pokud to nevylučuje zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Je zde taxativně uvedeno „doručovací adresa“, ne jak uvedl obviněný ve svém podání, že bude „pobývat na adrese“ nebo „tam bude nadále též k zastížení“. Není zde jednoznačná vůle žalobce, který má navíc právnické vzdělání, o přesnou definici doručovací adresy. Pokud žalobce veškerou korespondenci chtěl ode dne 11. 4. 2012 doručovat na novou adresu v O., měl jednoznačně vydefinovat novou doručovací adresu, bez slovního spojení, že bude „pobývat“ nebo bude „nadále též k zastížení“. Odvolací správní orgán i tuto námitku vyhodnotil jako neopodstatněnou. Žalobci bylo doručeno rozhodnutí ve věci do trvalého bydliště v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Navíc vzneseným dotazem na evidenci obyvatel obviněný v registru obyvatel má stále trvalé bydliště v O. a v odstavci doručovací adresa je uvedeno ke jménu žalobce: nemá žádnou platnou doručovací adresu. Rozhodnutí ve věci bylo doručováno do místa trvalého bydliště, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21. 5. 2012, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení o právních důsledcích nevyzvednutí si zásilky. Rozhodnutí ve věci bylo žalobci doručeno 31. 5. 2012 v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Zásilka s rozhodnutím byla 4. 6. 2012 vložena do schránky obviněného. Obviněný odvolání proti výše citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal v zákonné lhůtě. K odvolací námitce o nedostatečném zjištění skutkového stavu a nedostatečném odůvodnění, technické nemožnosti naměřené rychlosti a námitce o formálních vadách, žalovaný uvedl, že vycházel z podkladových materiálů Policie ČR, jedná se o oznámení přestupku, oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kde jsou uvedena základní data přestupce, kdy policejní orgán dal podezřelému možnost se ke skutku vyjádřit – tento se nevyjádřil, protokol podepsal; úřední záznam, fotodokumentaci vozidla s detailním zobrazením registrační značky s přiloženou tabulkou k vozidlu a laseru; ověřovací list silničního laserového rychloměru s platnou atestací do 28. 11. 2012. Správní orgán do spisového materiálu doplnil výpis z evidenční karty řidiče. Jednotlivé podkladové materiály a důkazy rozvedl a vyhodnotil prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí v části odůvodnění a s tímto hodnocením se odvolací správní orgán shodoval. Rychlost vozidla žalobce byla změřeno výše citovaným laserovým měřičem s platnou kalibrací, kdy tuto činnost vykonávala policejní hlídka, která jednala v souladu se zákonem. Po popisu přestupku a odkaz na porušená zákonná ustanovení žalovaný uvedl, že zákonodárce pevně stanovil limitní hranice, které není možno jiným ustanovením měnit či korigovat. Na základě těchto skutečností, kdy navíc podle podkladového materiálu – úředního záznamu Policie ČR žalobce s přestupkem souhlasil, k přestupku se na místě nevyjádřil, není pochyb o tom, že by změřená rychlost neodpovídala skutečnosti. Žalovaný odmítl námitku, že by se vozidlo žalobce mělo rozjíždět, toto mohlo na zelený světelný signál křižovatkou projíždět nebo na oranžový světelný signál ještě projíždět. Při pohledu na fotodokumentaci se jedná o jízdu po pozemní komunikaci v zástavbě rodinných domů, po projetí křižovatky, v čase, kdy lze předpokládat výskyt chodců, dle policejního orgánu s provozem mírným a plynulým,

nedá se hovořit o tom, že by společenská nebezpečnost jednání žalobce nenaplněovala materiální znak citovaného přestupku.

Po provedeném řízení krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1992 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*

Podle § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*

Jako první spornou otázkou se soud zabýval otázkou, zda omluva žalobce k jednání dne 11. 4. 2012 byla náležitá nebo z důležitého důvodu. Žalobce jako důležitý důvod uvedl, že stěhuje do O., uvedl adresu, kde bude pobývat a kde bude též k zastížení a dále, že se nemohl omluvit dříve, protože pobýval mimo republiku.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 112/2001-55, www.nssoud.cz, v případě, kdy obviněný z přestupku doloží závažný důvod, je třeba, aby správní orgán tento důvod vyvrátil a jedině tehdy by se mohlo konat řádné projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného z přestupku (bod 20).

V souzené věci, analogicky s odkazovanou věcí, je otázkou, proč správní orgány neučinily nic proto, aby ověřily, zda omluva žalobce je řádná a zakládající se na důležitém důvodu. Obzvláště za situace, kdy v případě první omluvy správní orgán I. stupně zjišťoval, zda se žalobce skutečně ten den nachází na pracovišti ve svém zaměstnání. Rovněž je otázkou, zda „stěhování do jiného města“ je nutně důležitým důvodem pro neúčast u nařízeného ústního jednání ve smyslu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Z napadených rozhodnutí je zjevné, že se správní orgány těmito otázkami nezabývaly, a to i přesto, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se zabýval věcí, ve které byl žalovaný účastníkem soudního řízení správního a rozhodnutí žalovaného bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Postup správních orgánů shledal zdejší soud jako nedostatečný, zakládající vadu řízení a následně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvořící jeden celek).

Další vadu shledal krajský soud v tom, že správní orgány neposoudily podání ze dne 10. 4. 2012 v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu podle jeho obsahu a nevyhodnotily jej jako sdělení doručovací adresy ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu v ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011–44, podle kterého pokud žadatel uvede - zde ve formuláři žádosti o přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi - jako adresu pro zaslání dávky jinou adresu než adresu trvalého pobytu, je třeba tuto adresu chápat jako adresu pro doručování v řízení o přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi v souladu s § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1 správního řádu, neuvede-li žadatel, jinak).

Vlivem poslední vady na zákonnost napadeného rozhodnutí vzhledem k tomu, že žalobci nebylo upřeno právo podat opravný prostředek a následně žalobu, se soud za dané procesní situace již nezabýval. Stejně tak se nezabýval ani dalšími žalobními námitkami, a to ze stejného důvodu, kterým je procesní situace, jež vznikla po zrušení rozhodnutí z důvodu nedostatečného hodnocení druhé omluvy žalobce ve správním řízení.

Soud přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 31. 10. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně